

Fővárosi Ítéltábla mint harmadfokú bíróság
5.Bhar.385/2011/6. szám

A Fővárosi Ítéltábla mint harmadfokú bíróság Budapesten, a 2013. január 18. napján megtartott nyilvános ülésen meghozta a következő

VÉGZÉS:

A rágalmazás vétsége és más bűncselekmény miatt vádlott ellen indított büntetőügyben a Fővárosi Bíróság mint másodfokú bíróság 20.Bf.I.7303/2011/8. számú ítéletét *helybenhagyja*.

A vádlott köteles megfizetni a magánvádló jogi képviselőjének a jogerőre emelkedéstől számított 15 (tizenöt) napon belül - végrehajtás terhe mellett - az eljárás során felmerült 10.000 (tízezer) forint bűnügyi költséget.

A végzés ellen további fellebbezésnek nincs helye.

INDOKOLÁS:

A Budai Központi Kerületi Bíróság a 2011. április 8. napján kihirdetett 4.B.1.132/2011/5. számú ítéletével a vádlottat az ellene a Btk.179.§.(1)(2) bekezdés a/ pontja szerint minősülő folytatólagosan elkövetett rágalmazás vétsége és a Btk.180.§.(1) bekezdés a/ és b/ pontja szerint minősülő becsületsértés vétsége miatt emelt vád alól felmentette.

A magánvádló polgári jogi igényét elutasította.

Megállapította, hogy az 5.000 Ft eljárási illeték a magánvádló terhén marad.

Az elsőfokú bíróság ítélete ellen a magánvádló jelentett be fellebbezést - jogi képviselője útján - a felmentés miatt, a vádlott bűnösségének megállapítása és büntetés kiszabása, a vádlottnak a lerótt illetékkel és a jogi képviselő munkadíjával kapcsolatban felmerült bűnügyi költség megfizetésére kötelezése végett.

A Fővárosi Bíróság mint másodfokú bíróság a 2011. november 24. napján kihirdetett 20.Bf.I.7303/2011/8. számú ítéletével az elsőfokú bíróság ítéletét megváltoztatta.

A vádlottat bűnösnek mondta ki folytatólagosan elkövetett rágalmazás vétségében (Btk.179.§.(1) bekezdés).

Ezért őt megrovásban részesítette.

Ugyanakkor a vádlottat a helyesen további 1 rb. rágalmazás vétsége (Btk.179.§.(1) bekezdés) miatt emelt vád alól tekintette felmentettnek.

Az eljárás során felmerült bűnügyi költségből a vádlottat 40.000 Ft bűnügyi költség megfizetésére kötelezte a magánvádlónak, jogi képviselője kezéhez.

Egyebekben az elsőfokú bíróság ítéletét helybenhagyta.

A másodfokú bíróság ítélete ellen a vádlott jelentett be fellebbezést a nyilvános ülésen, mert a bűnösségének megállapítását és a jogi képviselő munkadíjára kötelezést igazságtalannak tartotta.

A vádlott a fellebbezésével összefüggésben két beadványt is benyújtott a Fővárosi Bíróság Büntető Kollégiumvezetőjéhez, melyek a harmadfokú bírósághoz kerültek megküldésre.

A 2011. december 21. napján a Fővárosi Bírósághoz érkezett beadványában bűnösségének kimondását törvénysértőnek tartotta, mivel egyáltalán nem rágalmazta meg a magánvádlót, főleg nem folytatólagosan.

Vitatta a magánvádló ügyvédje költségeinek megtérítésére kötelezését is, mivel nem volt kötelező az ügyvédi képviselet.

Álláspontja szerint az iratokból nyilvánvaló, hogy 9 és fél éve rosszhiszeműen és folytatólagosan, nagy értékű jogosulatlan előnyszerzés érdekében ellene követ el bűncselekményeket a magánvádló, és erre buzdítja a többi szomszédot is.

Tévesnek tartotta az ítélet 4. oldal 3. bekezdésében szereplő indokolást, mert ő mindig csak tényeket közölt, és a döntéshez szükséges mértékben a hivatal képviselőjével, akit rosszhiszeműen, aljas indokból vezetnek félre a szomszédok a magánvádló vezérletével.

Így tehát téves, hogy a hivatkozott jegyzőkönyvben a magánvádló tanúskodása nem a tárgyat érintő.

A másodfokú eljárás során teljesen figyelmen kívül hagyták az általa kiemelt tényeket.

Az elsőfokú ítéletet tartotta törvényesnek.

A Fővárosi Törvényszékhez 2012. március 26. napján érkezett beadványában a magánvádlónak a másodfokú ítélet kihirdetése utáni magatartására hivatkozott, amely alapvető állampolgári jogait sérti. Csatolt egy tulajdonostársi gyűlésről szóló jegyzőkönyvet, és saját Tné címzésű levelét.

A védő a harmadfokú nyilvános ülésen azt fejtette ki, hogy tévedett a másodfokú bíróság, amikor a vádlott bűnösségét megállapította.

A vádlott beadványaiban írtak nem alkalmasak sem a rágalmazás, sem a becsületsértés megállapítására.

A vádlott a nyilatkozatait hatóság előtt folyamatban lévő birtokháborítási ügyben tette, azzal szoros összefüggésben, jogai védelme érdekében, nem becsmérlő, gyalázkodó kifejezéseket használva.

Pusztán csak a magánvádló - aki a birtokháborítási ügyben tanúként vett részt - szerepét akarta a hatóság előtt megvilágítani, ami pedig a megalapozott döntéshez szükséges volt.

Mivel a szükségesség határán nem terjeszkedett túl, bűncselekményt nem követett el, ezért a felmentését indítványozta.

A vádlott felszólalásában a fellebbezését fenntartotta, csatlakozott védőjéhez. Hangsúlyozta, hogy nem követett el bűncselekményt.

A magánvádló jogi képviselője a másodfokú bíróság ítéletének helybenhagyását indítványozta, helyes indokai alapján.

A megállapított tényállás alapján a másodfokú bíróság az elsőfokú bíróságtól eltérő jogi álláspontra helyezkedett.

A vádlott beadványaiban az emberi méltóságot sértette, állításai nem voltak összefüggésben az alapüggyel, és szükségtelenek is voltak. Nem volt tárgyilagos, érzelmileg befolyásolt volt.

A hatóság előtt is be kell tartani a kulturált érintkezés szabályait.

A másodfokú bíróság által a vádlottal szemben alkalmazott intézkedés méltányos volt, és talán nem is volt elegendő, hiszen a későbbi beadványaiból is az látszik, hogy még mindig nem tudja betartani a kulturált érintkezés szabályait.

A magánvádló csatlakozott a jogi képviselője által előadottakhoz.

A vádlott az utolsó szó jogán felmentését kérte.

A vádlotti fellebbezés nem alapos.

A vádlotti fellebbezés folytán a harmadfokú bíróság a másodfokú bíróság ítéletét és az azt megelőző első-és másodfokú eljárást a Be.387.§.(1) bekezdése alapján teljes terjedelmében felülbírált.

Ennek során megállapította, hogy az ügyben eljáró elsőfokú bíróság az eljárási szabályokat, köztük a megismételt eljárásra vonatkozó előírásokat is, betartotta. A másodfokú bíróság ugyancsak a perrendi szabályok betartásával járt el.

Az elsőfokú bíróság az ügy megítélése szempontjából szükséges bizonyítékokat feltárta, azokat egyenként és összességükben is értékelte, mérlegelte.

A másodfokú bíróság helyesen egészítette ki a tényállást a magánindítvány előterjesztésének időpontjával.

Az így kiegészített tényállás megalapozott, így az a Be.388.§.(1) bekezdése alapján a harmadfokú eljárásban is irányadó volt.

Az elsőfokú bíróság eleget tett az indokolási kötelezettségének, és törvényesen alapozta a tényállást a vádlott, a magánvádló vallomásaira, valamint a vádlotti beadványokra mint okirati bizonyítékokra.

A tényállást fellebbezési támadás nem is érte, hiszen a beadványokban foglaltak nem voltak vitatottak.

Az irányadó tényállásból azonban az elsőfokú bíróság tévesen következtetett a vádlott bűnösségének hiányára. Ezt orvosolta a másodfokú bíróság a bűnösség megállapításával.

A másodfokú bíróság jogi okfejtése és a cselekmény minősítése törvényes.

A másodfokú bíróság az ítélete 3. és 4. oldalán színvonalas jogi indokolással fejtette ki, hogy az 1. és 2. tényállási pontokban szereplő beadványok egyes tényállásai, illetve tényre utaló kifejezései alkalmasak a magánvádló becsületének csorbítására. Az állandó bírói gyakorlatnak megfelelően rögzítette azt is, hogy a fenti két beadványban foglalt tényállítás, illetve tényre utaló kifejezések használata nem állt a hatóság előtt folyamatban lévő üggyel szoros összefüggésben, azok megtételére az ügy elbírálásához szükséges kereteket meghaladóan került sor.

A 3. tényállási pontban foglalt beadvánnyal kapcsolatban helyesen fejtette ki a másodfokú bíróság, hogy a vádlott cselekménye nélkülözi a jogellenességet.

A másodfokú bíróság hiánytalanul felsorolta ítéletében a büntetés kiszabása során figyelembe vehető súlyosító és enyhítő körülményeket.

Ezek kellő súlyú értékelésével megfelelő joghátrányt választott, amely arányban áll az elkövetett cselekmény társadalomra veszélyességével, a vádlott személyében rejlő társadalomra veszélyességgel, és a feltárt bűnösségi körülményekkel.

A másodfokú bíróság által a járulékos kérdésekben hozott döntéseket a harmadfokú bíróság ugyancsak törvényesnek tartotta.

A harmadfokú eljárásban felmerült bűnügyi költség összegét a 26/2003. (VII.1.) IM-BM-PM. együttes rendelet 6.§.(1) és 3.§.(1) bekezdés b/ pontja alapján állapította meg, és annak megfizetésére a Be.385.§., 381.§. alapján alkalmazott Be.338.§.(19) bekezdése szerint a vádlottat kötelezte.

Budapest, 2013. év január hó 18. napján

dr. Magócsi István sk. Máziné dr. Szepesi Erzsébet dr. Sárecz Szabina Martina

előadó bíró

sk. a tanács elnöke

sk. bíró

A Fővárosi Bíróság mint másodfokú bíróság 20.Bf.I.7303/2011/8. számú ítélete a Fővárosi Ítéltábla mint harmadfokú bíróság 5.Bhar.386/2011/6. számú végzése folytán 2013. év január hó 18. napján jogerőre emelkedett és végrehajtható.

Budapest, 2013. év január hó 18. napján

Máziné dr. Szepesi Erzsébet sk.
a tanács elnöke

a kiadmány hiteléül:
Moncz Tímea tisztviselő